

DE ZUSJES BRADFORD

Hart op het spel

BECKY WADE

Roman

Vertaald door Els Geertsema-Geluk

 de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

Hart op het spel is het eerste deel van de romantische serie *De zusjes Bradford* die de liefdesverhalen van drie zussen in een klein, gezellig plaatsje in Pacific Northwest volgt. Eerder verscheen de novelle *Liefde op een briefje*.

Engelse uitgave:

Copyright © 2017 by Rebecca C. Wade

Oorspronkelijk verschenen in het Engels onder de titel *True to You*.

By Bethany House Publishers,

A division of Baker Publishing group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

Author photography: © *Emilie Hendryx of E.A. Creative Photography*

Nederlandse uitgave:

© 2018 Uitgeverij de Parel – Doornenburg

www.uitgeverijdeparel.nl

De Bijbelcitaten in deze uitgave zijn afkomstig uit De Nieuwe Bijbelvertaling.

Vertaling: Els Geertsema-Geluk

Opmaak omslag: TMgraphics.nl

Opmaak binnenwerk: TMgraphics.nl

ISBN 9789492408150

NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor recensies mogen korte bloemlezingen worden gebruikt.

All rights reserved. No part of this publication might be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publishers. The only exception is brief quotations in printed reviews.

Voor Chris.

*Jij bent mijn man, mijn beste vriend,
en degene die me iedere dag aan het lachen maakt.*

Ik hou van je.

O vergeleverd zijn aan een roekeloze, gewapende man is geen pretje. *Nee*, dacht Nora Bradford. *Helemaal niet*. Zelfs niet als de man in kwestie een acteur met een nepwapen was en je om nobele redenen en geheel vrijwillig je tijd had opgeofferd om de rol van gijzelaar op je te nemen.

Volgens haar zus, Britt, zette Lawson Training Incorporated nood-situaties als die waar zij zich middenin bevonden in scène als het hoogtepunt van elke training die ze aanboden. De cursisten van die dag waren maatschappelijk werkers uit Centralia. Aan de andere kant van de muur van de kamer waarin Nora en Britt zich verborgen hielden, probeerden de cursisten tactisch weerstand te bieden aan een nepvijand die een poging deed om het nepkantoor te overmeesteren.

Gezien de huidige situatie in de wereld geloofde Nora in de meerwaarde van calamiteitentrainingen. In feite had Nora erin toegestemd om met Britt mee te gaan, omdat Britt het uitje had voorgesteld als iets proactiefs om de wereldvrede te bevorderen. En Nora wilde vrede! Het was alleen dat ze met elke minuut die verstreek meer en meer overtuigd raakte van haar ongeschiktheid voor de rol van gegijzelde. Haar jarenlange liefde voor lezen had ervoor gezorgd dat ze een erg levendige fantasie had gekregen.

In haar beleving klonk het opgewonden geschreeuw van de gewapende man angstaanjagend echt.

Sinds de ‘aanval’ was begonnen, nam de spanning vanbinnen langzaam toe, verstrakten haar schouderpijnen steeds meer en kromp haar maag meer en meer samen door een gevoel van onbehagen. Als het aan haar lag, had ze de wereldvrede liever bevorderd door als vrijwilliger in de gaarkeuken van de kerk te helpen. Dat was meer haar ding.

Boos geschreeuw drong door de muur heen, gevolgd door een paar angstkreten.

Nora slikte. *Angstkreten?* Ze hoopte maar dat de vrijwilligers die de rol van kantoormedewerkers speelden zich gewoon wat artistieke vrijheid veroorloofden.

Uiteraard leek Britt zich niet bewust van de onheilspellende commotie. Ze was vier jaar jonger dan Nora, de benjamin van de familie, en de dapperste van hen allemaal.

Britt krulde haar vingertoppen om de onderste rand van het enige raam dat het vertrek telde en trok. ‘Ik denk dat we moeten proberen te ontsnappen.’ Ze glimlachte naar Nora op dezelfde manier als ze vroeger had gedaan wanneer ze voorstelde kattenkwaad uit te halen en trok haar wenkbrauwen veelbetekenend op.

‘Nee,’ zei Nora beslist. ‘De jongeman die ons hier onderbracht, zei dat we niets meer moeten doen dan wachten.’ In haar woorden klonk een kalmte door die ze niet voelde. ‘Als we eenmaal zijn ontdekt, wordt er van ons verwacht dat we op de situatie reageren, zoals we dat in het echt ook zouden doen.’

‘Maar ik reageer ook op deze situatie, zoals ik in het echt zou doen; ik zie het als een uitdaging. Je weet wel, zoals dat populaire spel waarbij een groep mensen in een kamer wordt opgesloten en de deelnemers door middel van het zoeken naar sleutels, codes en aanwijzingen, en het oplossen van puzzels en raadsels de kamer binnen een bepaalde tijd moeten zien te verlaten. Escape Room, heet dat.’

‘Dit is geen spelletje. We zijn hier om te helpen een realistische situatie na te bootsen als oefening voor de cursisten. Dit gaat niet om ons.’

Britt gaf nog een paar rukjes aan het schuifraam, voordat ze achteruit stapte en haar handen op haar heupen zette. Langzaam draaide ze zich om, terwijl ze haar omgeving aandachtig in zich opnam. Het vertrek bevatte niets meer dan een bureau en de stoel waarop Nora zat.

Britts blik bleef rusten op een ventilatiegat in de muur, vlak onder het plafond.

Nora kneep haar ogen tot spleetjes. ‘We kunnen met geen mogelijkheid door een ventilatiegat ontsnappen. In films kruipen mensen erdoorheen, maar in het echte leven is daar niet voldoende ruimte voor, nietwaar? Bovendien hebben we de opdracht gekregen om te wachten. Als neggijzelaars hoeven we geen 10+ te halen.’

‘Spreek voor jezelf.’ Britt kwam naar haar toe en maakte met haar hand wegwuivende gebaren. ‘Hup, wegwezen.’

‘Britt –’

‘Weg, jij!’

Nora kwam overeind uit de stoel.

Britt sleepte hem onder het rooster, ging erop staan en tuurde in de buis.

Juist toen Nora zich op het vloerkleed liet neerzakken, weergalmde er aan de andere kant van de muur een harde klap, alsof er een groot meubelstuk viel.

Bestond er een kans dat deze oefening was overgenomen door een echte aanvaller?

Nee. Maar toch had Nora hetzelfde gevoel als wanneer ze in een vliegtuig zat dat over de startbaan denderde en zich opmaakte om op te stijgen. In haar hoofd wist ze dat ze veilig was, maar diep van binnen fluisterde een stemmetje dat vliegtuigen soms neerstortten.

Ze verlangde naar de gaarkeuken.

‘Is de ventilatieschacht ruim genoeg om er doorheen te kruipen?’ vroeg Nora.

‘Nee.’

‘Nou ja, we kunnen nog altijd het bureau slopen en de stukken hout gebruiken om een tunnel door de muur uit te hakken.’

Britt sprong van de stoel en gaf haar een kort knikje. ‘Goed plan. Ik doe mee.’

‘Ik maakte een grapje!’

‘Het kan werken.’

‘Het zal nooit werken. Daarbij, we kunnen iets wat het eigendom is van Lawson Training niet vernielen.’ Nora fronste en trok de bruine bandana die ze om haar hoofd had gebonden om haar opgestoken Rosie the Riveter-kapsel te complementeren wat strakker. ‘Kijk niet zo naar dat bureau, Britt.’

Haar zus liep terug naar het raam; in het licht dat naar binnen viel, hadden haar gelaatstreken iets weg van een jonge Sophia Loren. Deze morgen had Britt haar lange, walnootbruine haar in een slordige vlecht opzij gevlochten, wat haar goed stond. Ze droeg een nauwsluitende spijkerbroek onder een ruimvallende, zilverkleurige top. Als je hem plat neerlegde, leek Britts top op een rechthoek met mouwen, maar als haar vijftwintigjarige zus hem droeg, zag hij er hip uit. Britt gaf niet veel om kleding, maar op de een of andere manier zag ze er altijd tiptop uit.

Voor deze eerste dag van mei was er voor de Pacific Northwest een temperatuur van zo’n zeventien graden voorspeld. Nora had haar vertrouwde, gebreide kabeltrui aangetrokken. Hij was minstens drie jaar oud en leek ook op een rechthoek als je hem op de grond uitstredde. Helaas zag het er nog steeds zo uit als ze hem aanhad.

Nora slaakte een zucht. Was ze maar zo knap als haar zussen. Maar haar genen hadden al lang voordat haar noodlottige liefdesleven dat deed, bepaald dat zij de oude vrijster van het trio zou worden.

Ze keek op haar horloge. Vijf minuten voor twaalf. ‘We zijn hier nu al bijna drie kwartier. Hoeveel langer gaat het nog duren, denk je? Ik wil mijn telefoon.’

‘Jij hebt een afkickbehandeling nodig wat technologie betreft,’ zei Britt, en ze rukte opnieuw aan het raam.

Als Nora haar telefoon had, kon ze zichzelf tenminste afleiden door haar mailtjes en social media te checken om te zien of er nog

berichtjes waren van Duncan. Haar zonder telefoon in dit vertrek opsluiten, was hetzelfde als een vrachtwagenchauffeur zonder vrachtwagen de weg op sturen.

Opnieuw klonk er gedreun en twee mannen schreeuwden slecht verstaanbare dreigementen.

Nora sloot haar ogen en nam in gedachten het lijstje door met dingen die ze deze zaterdag had willen doen. Ze had deel zes van de *Silverstone Chronicles* willen lezen. Afbeeldingen voor Merryweathers zomerantiekmarkt ontwerpen. Een nieuwe voorraad appelkaneelzeep maken, volgens het recept dat haar betovergrootmoeder in 1888 had geschreven. En als er nog tijd over was geweest, had ze gehoopt te doen wat ze altijd deed als er in het weekend tijd over was: een paar afleveringen van *Northamptonshire* kijken.

Het had Britt en haar dertig minuten gekost om hiernaartoe – het stadje Shore Pine – te rijden. Tegen de tijd dat ze weer terug waren in Merryweather zou er geen tijd meer zijn om zichzelf te trakteren op een paar uurtjes *Northamptonshire*; ze moesten per slot van rekening ook nog een tussenstop maken bij mr. Hartnett, zodat Nora de laatste in een ris omkoopgeschenken kon afleveren.

Een geur van verbrande chemicaliën vermengd met iets zoets drong Nora's neus binnen. Ze wierp een blik opzij en zag toen dat er onder de deur door een sliert rook de kamer in kwam. Rook! 'Ehm...' Ze gebaarde ernaar.

'Huh,' zei Britt. 'Cool effect.'

Nora haalde langzaam adem om zich ervan te verzekeren dat de walm niet rook als die van een echt vuur; gelukkig was dat niet zo.

Bevelende stemmen en geluiden die deden denken aan een schermtuseling kwamen hun kant op. Nora's hartslag versnelde.

'Ooo,' zei Britt opgetogen. 'Ik vind dit leuk.'

Boven hen klonk een knarsend geluid en toen Nora omhoogkeek, zag ze tot haar ontsteltenis dat de sprinklers een stukje omlaagkwamen uit het plafond. 'Nee!' riep ze uit.

Het volgende moment sproeide er koud water in haar gezicht.

Met een gillette maakte ze zich zo klein mogelijk; ze stopte haar hoofd tussen haar opgetrokken knieën en sloeg haar armen om haar benen. Aan de andere kant van de kamer maakte Britt een afkeurend geluid.

‘Je wordt vriendelijk bedankt voor je uitnodiging om deze geweldige ervaring mee te maken,’ zei Nora tegen haar zus, al kwamen haar woorden niet veel verder dan haar oude schoenen. ‘De volgende keer dat ik het overdreven warm heb of behoefte aan een koude douche, kan ik misschien weer komen.’

Ze was amper uitgesproken of de deur van hun kamer knalde open. Nora keek om, juist op het moment dat de gestalte van een man de deuropening vulde. Een grote man. Met een krachtige kaak. Zijn ernstige blik nam het vierkante vertrek in een fractie van een seconde in oenschouw. Hij leek de druppels die vanuit zijn natte, stekelige, bruine haar langs zijn stoppelige wangen omlaagleden niet op te merken. Aan alle kanten straalde hij uit dat hij de situatie onder controle had.

De kracht die uitging van zijn aanwezigheid trof Nora als een windvlaag met stormkracht tien. Ze was zo overrompeld dat ze niet in staat was zich te bewegen en alleen maar met haar ogen kon knipperen.

Ergens in het gebouw begon een alarm te loeien en vervolgens kwam er een veel kleinere en meer menselijk uitziende man in een doorweekt pak de kamer binnen.

De kleinere man wenkte Britt naar de deur. ‘Volg me, alsjeblieft. Ik loods je hieruit.’ Hij liep weg en Britt verdween achter hem aan uit het zicht.

Een zweempje ongenoegen krulde om de mond van de grote man en zijn aandacht bleef op Nora rusten. De kleinere man was een van de cursisten, bedacht ze. Deze moest de instructeur zijn en hij was vast geïrriteerd, omdat de cursist haar, weggedoken in het hoekje, niet had opgemerkt. De cursist had enkel de gijzelaar die voor hem stond en onmogelijk over het hoofd te zien was uitgeleide gedaan.

De man boog zijn lichaam zo dat ze genoeg ruimte had om het

vertrek te verlaten. ‘Deze kant op.’

Nora bracht een groot deel van haar tijd door met het reizen door het verleden en naar plaatsen die enkel fictief waren. Daardoor – en door de zenuwen die door haar lichaam gierden – was het niet moeilijk om zich deze man voor te stellen als haar redder in nood.

Zijn haar was dik en goed geknipt, en stond bij zijn voorhoofd iets overeind. Wat voor kleur zijn ogen waren, kon ze niet goed zeggen. Hazelnootbruin? Subtiële, horizontale lijnen tekenden zijn voorhoofd. Hoe oud was hij? Dertig? Vijfendertig? Op zijn gezicht was geen spoorje zachtheid te bekennen; alsof het in de loop der jaren door alles wat hij had meegemaakt, was verhard. Hetzelfde gold voor zijn lange, sterke lichaam.

Hij droeg een zwarte trui, een bruine cargobroek en veel gedragen, leren Red Wing-laarzen.

‘Mevrouw?’ Hij keek haar aan en zijn blik was een en al professionele beleefdheid, maar Nora dacht een zweempje ongeduld te bespeuren.

Ze bleef naar hem staren, terwijl ze met haar vingertoppen water uit haar ogen veegde, in de hoop dat ze hem beter kon zien. Om eerlijk te zijn zag hij er namelijk een beetje te goed uit om echt te kunnen zijn.

Anderzijds, ze was negenentwintig, vrijgezel en ze had haar leven nu zo’n drie jaar opzettelijk gevuld met allesbehalve romantiek. Over het algemeen had ze alleen contact met inwoners van Merryweather, die ze al heel haar leven kende, of met oudere mensen. In haar dagelijkse leven ontmoette ze geen mannen als deze; ze zag ze zelfs nooit –

Hij kwam naar haar toe.

Ze had te lang getreuzeld. Hij dacht waarschijnlijk dat ze niet kon praten of dat ze koppig was en zich expres als een dwarse gegijzelde gedroeg.

Nora maakte aanstalten om op te staan, maar voordat ze overeind kon komen, trok hij haar in zijn armen. Haar lippen weken vaneen en haar hand ging als vanzelf omhoog om houvast te zoeken bij zijn

brede schouder.

Hij liep het vertrek uit en door de met rook gevulde, aangrenzende ruimte. Nog steeds sproeide er water uit het plafond.

Ze werd door hem gedragen! Ondanks het extra gewicht dat hij met zich meedroeg, liep hij met een soepele tred. Misschien was jonkvrouwen in nood redden wel een dagelijkse bezigheid voor hem. 'B...' begon ze, maar toen besepte ze dat ze geen idee had wat ze wilde zeggen. Zij, die nooit om een woord verlegen zat.

Ze sloot haar mond en richtte haar aandacht op de man die zijn greep op haar verstevigde en met zijn ene arm haar rug ondersteunde en de andere onder haar gebogen knieën had geschoven, zodat haar zij tegen zijn mannelijke borst drukte, die ongeveer net zo buigzaam was als een oude spar.

Dit was... ongelooflijk intiem. Haar heup rustte tegen de buikspieren van een man tegen wie ze nog geen woord had gezegd. Haar hand lag op zijn schouder en alles wat ze tot zover had weten uit te brengen, was 'b'. Ze moest iets zeggen...

Nora schraapte haar keel. 'H-het spijt me van mijn trage reactie daarnet. Ik was soort van ondersteboven van' – *u* – 'de onverwachte douche.'

Hij hield zijn aandacht gericht op de gang voor hem. Zijn gezicht bleef ondoorgrondelijk.

'Dit is mijn eerste ervaring als nepgijzelaar. Nog een groentje dus.' Ze begon een beetje te rillen door de kou en haar natte kleren.

Geen reactie.

'Ik zou vermoedelijk wel in staat zijn geweest om op eigen kracht de kamer te verlaten. Eventueel.'

Ze kwamen aan bij een trap. Ieks! Een trap. 'Als u me nu –'

Voordat ze haar zin af kon maken, droeg hij haar naar beneden.

Ze passeerden een kleine foyer en verlieten toen het gebouw door twee openglijdende, glazen deuren. De rest van de mensen die deel hadden genomen aan de oefening wachtte achter een tijdelijk schot.

Bij de aanblik van hen twee ging er een kort gejuich op. Nora

ontwaarde Britt meteen. De ogen van haar zus werden groot van verbazing. Of misschien van hilariteit.

Haar redder zette haar op haar voeten en keek haar toen recht aan. 'Mijn verontschuldigingen voor de sprinklers. Normaal gesproken treden ze niet in werking als we rook inzetten.'

'Geen probleem. Ik weet zeker dat dat met die rook nog een lastig karweitje is.' Wat zei ze nu? Dat was niet grappig. Het sloeg nergens op.

'Bent u in orde?'

'Ja.'

'Dank u dat u vandaag vrijwillig wilde meedoen.' Hij knikte en draaide zich om om weg te lopen.

'Ik ben Nora. Bradford.'

Hij bleef staan en keek haar aan. 'John Lawson.'

Met alle moed die ze bijeen kon schrapen, stak ze haar hand uit. Hij gaf haar een stevige handdruk.

'Ik woon in Merryweather,' haastte ze zich te zeggen, niet van plan hem zo snel te laten gaan. 'Ik run het historische dorp in de binnenstad.'

Zijn kin zakte een centimeter.

'Ook ben ik de directeur van het Library on the Green Museum.' Gène kleurde haar wangen. Waarom ratelde ze haar cv op? Hij was geen toekomstige werkgever op wie ze indruk moest maken!

Geen antwoord. Hm. Hij gaf haar nu niet bepaald veel gespreksstof om op te reageren.

'Ik ben genealoog en historica, trouwens.' Ze rechtte haar rug en wierp hem een stralende glimlach toe. 'Als ik u ooit kan helpen met...' Ze gebaarde in de richting van het gebouw. Het alarm dat al die tijd nog in de verte te horen was geweest, zweeg eindelijk. 'Met wat u daar doet, laat het me weten.' Genealogen waren tenslotte zo nuttig bij het in scène zetten van crises.

Zijn wenkbrauwen gingen een niet noemenswaardig stukje omhoog. 'Zei je nu dat je een genealoog bent?'

‘Ja.’ Haar hartslag versnelde en hoop flakkerde op.

‘Misschien bel ik je dan nog wel over iets.’

‘Geweldig!’

En toen was hij verdwenen. Vastberaden baande hij zich een weg naar een groepje mensen, van wie ze aannam dat het zijn collega's waren. Jammer dat ze haar visitekaartje niet bij zich had. Die zaten net als haar telefoon in haar handtas die ze bij aankomst had moeten inleveren. Maar goed, als John haar echt over dat geheimzinnige ‘iets’ wilde spreken, zou het niet moeilijk voor hem moeten zijn om het telefoonnummer van de bibliotheek te achterhalen. Hij hoefde maar ‘bibliotheek Green Museum’ in een willekeurige zoekbalk op internet te typen en het zou binnen een enkele seconden in beeld verschijnen.

Een man van middelbare leeftijd met een streng, militair voorkomen stapte op een krat en verhief zijn stem om de vrijwilligers te bedanken voor hun tijd. Vervolgens wees hij hen op een rij tafels en zei hun dat ze zichzelf tegoed moesten doen aan de voorverpakte sandwiches, chips, het fruit en de flesjes water die daar stonden te wachten.

Alle aanwezigen haastten zich naar het gratis eten en al gauw raakte men met elkaar in gesprek. Nora keek even om zich heen en zocht Britt toen weer op.

‘Wat is er net in vredesnaam gebeurd?’ vroeg Britt.

‘Nou, toen John de –’

‘John? Jullie noemen elkaar al bij de voornaam?’

‘Hij droeg me in zijn *armen*. Zo intiem ben ik in geen jaren met een man geweest, dus leek het me wel verstandig om namen uit te wisselen.’

‘Waarom droeg hij je?’

‘Ik denk dat ik hem een beetje te lang heb aangegaapt, toen hij ons kwam redden.’

‘Hoe bedoel je ‘aangegaapt’?’

‘Nou, dat ik hem letterlijk heb aangegaapt. Toen jij weg was, kon ik me even niet verroeren; alsof ik bevroren was. Ik vermoed dat hij

ongeduldig werd, dus pakte hij me op en droeg me naar buiten.’

Britt lachte ongelovig.

Nora stak haar hand omhoog. ‘Is hij de aantrekkelijkste man die je ooit hebt gezien, of niet?’

‘Hij is aantrekkelijk.’

‘Nou, hij is van *mij*, aangezien ik degene ben die hij naar buiten heeft gedragen en jij al een vriendje hebt.’

‘Carson en ik zijn uit elkaar.’

‘Wat? Sinds wanneer?’

‘Een paar dagen geleden,’ zei Britt onverschillig. ‘Hij begon me op mijn zenuwen te werken.’

‘Je was zo gelukkig.’

‘Nou, ik was op hem uitgekeken. Hij bracht meer problemen met zich mee dan hij waard was.’

Britts romances hadden altijd een vliegende start; vol belofte en hoop op een rooskleurige toekomst. Maar dan, na een paar maanden, gingen ze als een stille nachtkaaars uit.

Ze lieten het onderwerp rusten en haalden hun handtassen weer op. Nora keek meteen op haar telefoon. Maar helaas. Geen Facebookberichtjes, tweets, mailtjes en sms’jes, alleen een automatisch berichtje van Merryweathers smoothiewinkel om Nora op de hoogte te stellen van de weekendaanbieding.

Ze sloten achteraan in de rij voor eten aan en terwijl ze stukje bij beetje naar voren schoven, probeerde Nora door de menigte heen een glimp op te vangen van John. Zonder succes. ‘Dus, over John...’ Ze legde een in folie gewikkelde, driehoekige hamsandwich op het dienblad dat ze had gekregen.

‘Denk je nog steeds aan John?’

‘Je maakt een grapje, toch? Ik zal in geen maanden meer aan iets anders denken dan John.’ Ze rolde met haar ogen.

‘Als het zo erg met je is gesteld, kun je hem beter mee uit vragen, voordat we vertrekken.’

Nora koos een zakje ovengebakken chips. ‘Je gelooft niet dat ik

het lef heb om een man die ik net heb ontmoet mee uit te vragen, is het wel?’

‘John mee uit vragen, zou tenminste een date kunnen opleveren. Over hem dagdromen niet.’

Nora lachte schamper. ‘Klinkt de naam “John Lawson” je bekend in de oren?’

‘Nou, deze oefening ging uit van Lawson Training Incorporated.’

‘Ja, maar verder?’

Britt hield haar hoofd iets scheef, terwijl ze over de vraag nadacht. Ze legde twee koekjes op het dienblad en pakte nog een flesje water. ‘Weet je, ergens doet het wel een belletje rinkelen. Een kleintje.’

‘Bij mij ook.’

Ze besloten hun lunch in Nora’s geparkeerde auto op te eten, omdat ze dan de verwarming aan konden zetten en hun vochtige, klamme kleren konden drogen. Zodra ze zaten en de portieren hadden gesloten, begon Britt aan haar lunch. Nora typte ‘John Lawson’ in de Wikipedia-zoekbalk van haar telefoon. Een afbeelding van John in een marine-uniform verscheen. Op de foto zag hij er jonger uit dan de man die ze vandaag had gezien, maar net zo onweerstaanbaar en serieus en onverschrokken.

John Truman Lawson.

Geboren: Seattle, Washington.

Nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika.

Dienst/Branche: United States Navy.

Aantal dienstjaren: zes. Afdeling:

United States Navy SEALs.

Onderscheidingen: Medal of Honor.

Nora leunde achterover in de bestuurdersstoel. Ze was zojuist gered door een heuse Medal of Honor-ontvanger. Dat verklaarde waarom

zijn naam bekend had geklonken – ze had een aantal jaar terug het een en ander meegekregen van de verslaggeving rondom zijn Medal of Honor. Iedereen in de staat Washington was trots geweest toen de president de prestigieuze onderscheiding bij hem – iemand uit hun *eigen* staat – had opgespeld.

‘Al wat gevonden?’ vroeg Britt.

‘Hij is een voormalig Navy SEAL en hij heeft een Medal of Honor gekregen. Lieve help! Is de Medal of Honor niet de hoogste onderscheiding?’

‘Volgens mij wel.’

Nora las de rest van wat er over hem stond geschreven. ‘Hij was betrokken bij een missie die resulteerde in de bevrijding van Amerikaanse en Canadese gijzelaars. Hij redde een teamgenoot met gevaar voor eigen leven en hield vervolgens de tegenstanders op afstand, tot er versterking arriveerde. Het boek *Uncommon Courage* en de gelijknamige film gaan over hem.’

‘Wauw.’

‘Er staat dat hij hier, in Shore Pine, woont en dat hij de eigenaar en CEO van Lawson Training Incorporated is.’ Zijn Wikipedia-profiel verschaftte nauwelijks genoeg details om haar tevreden te stellen. Met een paar vlugge tikjes op het scherm bestelde ze zowel de papieren versie als de film van *Uncommon Courage*.

Nora staarde door de voorruit naar een groepje espen. Het heldere lichtgroen van hun voorjaarsblaadjes vormde een sterk contrast met hun ranke, witte stammen. Britt trok haar zakje chips open en stopte er een paar in haar mond. De verwarming van haar auto bromde. Haar eigen lunch wachtte onaangeroerd.

Het was jaren geleden dat ze zich aangetrokken had gevoeld tot iemand die niet verzonnen was... of geen acteur die een fictief personage speelde. Ze was competent en slim, en was niet van plan om ooit nog een keer iets romantisch te beginnen. Maar toch, iets in John trok haar aan. Het was niet uit te leggen. Onbezonnen zelfs.

En toch. Alleen al aan hem denken, aan de paar momenten die

ze hadden gedeeld, maakte dat ze zich diep vanbinnen warm voelde worden.

Notitie van John Lawson in de Reminder-app op zijn telefoon

- Sprinklers van het gebouw uitzetten. Maar wel zo dat het systeem nog steeds voldoet aan de brandveiligheidsvoorschriften.
- Contact opnemen met Nora Bradford van Library on the Green.

Facebookberichtje van Duncan Bartholomew aan Nora Bradford

DUNCAN: Hoe was je dag, Buitengewone Bibliothecaresse?

NORA: Veel beter dan gewoonlijk. Ik was een gijzelaar in een nood-situatie die in scène was gezet voor een oefening. (Goed, dat deel was niet zo geweldig.) Uiteindelijk werd ik gered door een Navy SEAL. (Dat deel was fantastisch.)

DUNCAN: Zolang je maar niet verliefd wordt op de Navy SEAL. Adolphus is geneigd jaloers te zijn, waar het miss Lucy Lawrence betreft.

NORA: Adolphus heeft het bestaan van miss Lucy Lawrence tot mijn grote teleurstelling nog niet opgemerkt.

DUNCAN: Maar wanneer hij zich bewust wordt van Lucy's bestaan zal hij jaloers zijn, dat weet ik zeker.

NORA: Wanneer (en als) Adolphus Lucy eindelijk ziet staan, zal ze de zijne zijn. Met hart en ziel. Voor altijd.